

Након ангажмана у улози концертмајстора неколико немачких оркестара, међу којима је Бранденбуршки симфонијски оркестар, **Бруно Мерзе** је студирао дириговање у Лајпцигу. Убрзо након тога, започео је каријеру као лауреат такмичења диригената у швајцарском граду Билу, што му је донело позив за његов први концерт са Камерном филхармонијом из Чешких Буђејовица. Потом је добио позив и за учешће на Фестивалу камерне музике *Лукас Давид* у Лими.

Дириговао је бројним наступима и концертима у Опери из Либeka. Године 2007. је постао соло виолиста Хамбуршког симфонијског оркестра, а 2010. је именован је за асистента шефа-диригента тог ансамбла, сера Џефрија Тејта. Од тада Мерзе редовно наступа са Хамбуршким симфонијским оркестром и другим немачким оркестрима, међу којима је и Штутгартска филхармонија.

Тренутно, Мерзе је шеф-диригент Камерног оркестра из Либeka и са овим ансамблом претежно изводи савремену музику. У Хамбургу се такође афирмисао као оперски диригент. У Хамбуршкој државној опери и Хамбуршкој камерној опери остварио је бројне наступе, углавном са савременим репертоаром. Поред тога, дириговао је и Моцартове опере *Бастијен и Бастијена* и *Директор позоришта* у дворани *Лајзхале*. Био је и асистент Тана Дуна, приликом рада на извођењу композиторовог комплетног циклуса *Оркестарско позориште*, 2013. године. Под његовом управом је изведена и премијера нове инструментације дуго изгубљене пантомиме *Чаробна ноћ* Курта Вајла.

Као гостујући диригент, Бруно Мерзе је неколико пута позиван у Кину, где је сарађивао са оркестрима многих градова, попут Шангаја, Хангџоуа и Тјанђина.

Бранислава Подрумац, сопран је вишеструко надарена уметница велике моћи трансформације која са подједнаком лакоћом влада сценом у оперским, оперетским, мјузикл, па чак и драмским улогама.

Дипломирала је соло певање на ФМУ у Београду, у класи професорке Радмиле Смиљанић. Усавршавала се на мајсторским курсевима у Београду, Бечу и Хагу, код Оливере Миљаковић, Катарине Јовановић, Зоне Газаријан, Џејмса Мекреја и Рите Сусовски. На оперској сцени је дебитовала 2003. године као члан Оперског студија Народног позоришта у Београду насловном улогом у Пучинијевој *Сестри Анђелики*.

Широј јавности постала је позната након тумачења главне улоге (Ја) у хит мјузиклу *Ребека* Силвестера Леваја, за коју је добила награду УМУС-а за најбољег младог уметника у 2012. години. Овом улогом започела је успешну сарадњу са опером и театром *Мадленијанум*, где тумачи улоге Епонине у мјузиклу *Јадници*, Франци у оперети *Бечка крв*, Папагене у верзији *Чаробне фруле* за децу, Оре у опери *Сутон* Стевана Христића, као и драмску улогу Виде у представи *Мале тајне* у режији Горана Марковића.

Одржала је велики број концерата, реситала и јавних наступа, од којих се посебно издвајају извођење Бернштајновог *Кадиса* са Хором и Симфонијским оркестром РТС-а (2003) и наступ на *Новогодишњем концерту Београдске филхармоније* (2011).

Посебно место у њеној каријери престављају неговање традиционалне и духовне музике, али и извођење савремених дела класичне музике. Запажена су њена тумачења улога Елизабете у плесној опери *Деришта* Филипа Гласа (2009) и Нимфе у камерној опери *Нарцис и Ехо* (2003) Ање Ђорђевић.

Чланица је неколико ансамбала са којима редовно наступа на концертима, фестивалима и пригодним културним манифестацијама од којих се издвајају: *Liberquatro* специјализован за извођење танго музике, као и *Trio Casablanca* и *No Boundaries duo* са репертоаром филмске и популарне класичне музике.

Бранислава је учествовала у едукативним програмима Београдске филхармоније (*Хари Потер свита* са Београдском филхармонијом 2006. и 2016). Такође је била главни протагониста документарно – играног филма Горана Паскаљевића *Београд: отићи или остати* (2002) у продукцији немачко – француске телевизије *Арте*.

Чланица је Удружења музичких уметника Србије са статусом самосталног уметника.

Биографије музичара Београдске филхармоније можете пронаћи на сајту www.bgf.rs.

ЧЕТВРТАК,
21. СЕПТЕМБАР
2017. ГОДИНЕ

ФИЛХАРМОНИЈСКИ
ПАНДЕМОНИЈУМ

Сала Београдске филхармоније
у 19 часова

КАМЕРНА СЦЕНА
БЕОГРАДСКЕ
ФИЛХАРМОНИЈЕ
ЦИЛУС КОНЦЕРТА КАМЕРНЕ МУЗИКЕ

Вилијам Волтон: *Фасада*
William Walton: *Façade*
Диригент: **Бруно Мерзе**
Солиста: **Бранислава Подрумац**

Музичари Београдске филхармоније:

Стана Крстајић, флаута
Душан Савковић, кларинет/бас-кларинет
Александар Солунац, труба
Александар Радуловић, перкусије
Милан Савић, алт-саксофон
Немања Станковић и
Горан Мрђеновић, виолончела

Façade: An Entertainment

Fanfare

Hornpipe (Sailors come)

En Famille (In the early springtime, after their tea)

Mariner Man (What are you staring at, mariner man?)

Long Steel Grass

Through Gilded Trellises

Tango-Pasodoble (When Don Pasquito arrived at the seaside)

Lullaby for Jumbo (Jumbo asleep!)

Black Mrs. Behemoth (In a room of the palace)

Tarantella (Where the satyrs are chattering)

The Man from a far Countree (Rose and Alice)

By the Lake (Across the flat and the pastel snow)

Country Dance (That hobnailed goblin, the bob-tailed Hob)

Polka ('Tra la la la la la la la!')

Four in the Morning (Cried the navy-blue ghost)

Something lies beyond the Scene

Valse (Daisy and Lily)

Jodelling Song (We bear velvet cream)

Scotch Rhapsody (Do not take a bath in Jordan, Gordon)

Popular Song (Lily O'Grady)

Fox-Trot (Old Sir Faulk)

Sir Beelzebub (When Sir Beelzebub)

Британски композитор Вилијам Волтон (1902-1983) и његова сународница, песникиња Едит Ситвел су раних двадесетих година XX века развили идеју за *Фасаду*, забавни комад, у којој би се стихови Ситвелове рецитовали у току музичког извођења. Поезија Ситвелове обрађује све аспекте живота у Енглеској тога доба, док је Волтонова музика компонована у форми циклуса минијатура од којих свака носи утицаје различитих праваца 20-их година прошлог века – џеза, валцера, музике Стравинског и Сатија, фанфара, тангоа и др. Стихови првобитно окарактерисани као веома рафинирани и продуховљени, а истовремено и скандалозни и бесмислени, инкорпорирани су у музички ток на такав начин да се за њихово извођење, поред глумачког, захтева и изузетно умеће професионалног музичара. За Едит Ситвел је писање стихова био својеврстан експеримент третмана различитих елемената – ритма, брзине говора, употребе риме, смене самогласника и сугласника и различитих нијанси изговора. Ритмички елемент је кључан, те тако у појединим песмама његово истицање даје ефекат мелодије. Компоновање минијатура за *Фасаду* представљало је пре друштвени догађај и забаву за Волтона и Ситвелову, него озбиљан посао. Врцава музика преузима карактер стихова, следећи идеју према којој је Ситвелова писала превасходно се ослањајући на звук читања текста, пре него на његово значење. Занимљиво је да поједине песме захтевају познавање различитих дијалеката и наречја који се говоре у Великој Британији: Мамерсет, шкотског, *кокни*, па чак и акцента налик *швајцарском*.

После неколико приватних извођења 1922/23. године, прва јавна премијера *Фасаде* се одиграла у јуну 1923. године у лондонском Еолијан холу са великим успехом. Камерни ансамбл музичара је био смештен иза завесе, у чију средину је била смештена маска сликара Ћина Северинија испред које је био постављен микрофон кроз који је глумац-рецитатор говорио.

За младог Волтона *Фасада* је представљала улазницу у друштво цењених композитора. Успех је представљала комбинација музике инспирисане утицајима тада актуелних, популарних плесова са различитих поднебља и тешко изговорљивих речи које делују као какофонија.

Фасада се до данас изводи као музика за балет, у форми две оркестарске свите, као и песме са клавирском пратњом. Кроз неколико деценија Волтон је мењао број нумера, те се и данас изводе различите верзије. Коначан изглед партитура је добила седамдесетих година када су делу припојене додатне нумере у одломку *Фасада 2*. Волтонов рукопис се стилски разликује од његових каснијих дела у којима је досегао стваралачку зрелост, показујући карактеристичан осећај за ритам и елегантни стил који чини ово дело једним од његових најпопуларнијих остварења. Куриозитет представља и чињеница да је до данас сачуван снимак издавачке куће *Дека* на којем стихове говоре Едит Ситвел и сер Питер Пирс, који је по мишљењу критичара остао непревазиђен.

Даница Максимовић

Следећи концерт из циклуса камерне музике:

Четвртак, 19. октобар 2017. године

Курт Шверцик: *Музика преображења*

ХК Грубер: *Франкенштајн!! пандемонијум за баритон-шансонијера и оркестар*

Диригент и солиста: ХК Грубер